

«Sense memòria no som res»

?Jean-Matthieu Gosselin es recupera d'un ictus a través de la fotografia

Jean-Matthieu Gosselin, davant l'exposició que acaba de preparar | Jaume Ventura

Dijous que ve comença la quarta edició de Panoràmic Granollers (<http://panoramicgranollers.cat/>). Aquest any el festival comptarà amb exposicions, conferències, projeccions, *workshops* i activitats per als més petits a les seus de la ciutat granollerina i Barcelona. Tot plegat al voltant del concepte *extimitat*, que fa referència a tot allò íntim que fem públic. Una de les persones que exposaran és Jean-Matthieu Gosselin, un antic editor que, fa set anys, va patir un sever ictus que el va deixar sense memòria i sense saber parlar, llegir i calcular. La fotografia l'ha ajudat des de llavors a tirar endavant i a recuperar tot allò que va perdre. Com explica el festival, "les imatges el convidaven a la meditació, a la redescoberta de l'entorn, de la lectura, de l'escriptura. La fotografia li va obrir la porta a la rehabilitació física i a la recerca dels records". En parla en aquesta entrevista a **NacióGranollers**.

-Vostè exposarà *No surrender* a Granollers. Què hi trobarem?

-La meva història.

-Què li va passar?

-Fa set anys, el 2013, vaig patir un ictus del qual vaig sortir amnèsic i afàsic i perdent la capacitat de calcular i escriure. El projecte explica els cinc anys de rehabilitació i com he anat intentant recuperar tot el que vaig perdre.

-Com l'ajuda la fotografia?

-És la meva vida. Un dia me'n adono que és una eina que podia donar suport a la meva ment per recuperar o fins i tot recrear o repensar el meu passat. He comptat amb el suport de la meva família, però també del telèfon mòbil (riu). De fet, un dia em vaig dir a mi mateix: has de fer les fotografies amb càmera. Però clar, no recordava com calcular i va ser un repte complicat. Però me'n vaig sortir fent classes i graduant-me professionalment. Puc dir que això ho he aconseguit i m'he

reivindicat.

-De què no se n'ha sortit, encara?

-Encara m'estic recuperant. A l'exposició es veuen els exercicis que vaig fer a la clínica, com estava abans i com anava evolucionant. Però quan torno uns dies a França, hi ha tiets o cosins a qui encara no recordo. En aquest sentit, la fotografia és una reinvençió. La meva memòria és com un puzzle, i cada dia és un puzzle nou. *No surrender* explica precisament això: les meves primeres fotos, els exercicis, la nebulosa que tens a la ment, i com una desconeguda per mi, la meva dona, em deia que m'ajudaria.

-Fa les mateixes fotografies ara que fa set anys?

-No. Al principi retratava la realitat i ara recreo coses. Estic en una segona etapa, també d'aprenentatge. Per l'ictus també vaig perdre les humanitats que vaig aprendre els anys 70. Ara miro de recuperar la memòria dels meus llibres favorits, fent un treball de fotografia que potser acaba sent un llibre o una exposició.

-Com d'important creu que és la memòria?

-No pots viure sense memòria, sigui veritat, versemblant o falsa. Però la necessites. Quan et lleves penses què vas fer ahir i què faràs avui, però et plantejes un passat i una vida. Sense memòria no som res.

No surrender es podrà veure a la sala Dents de Serra de Roca Umbert del 15 d'octubre a l'1 de novembre; els dijous, divendres i dissabtes de 18:00 a 20:00, i els diumenges d'11:00 a 13:00.